

ÖSSZEL MEGBOCSÁTOK

MORGANE MONCOMBLE

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2026

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

Prológus

LOU

Öt évvel korábban

1895-ben az író és költő Oscar Wilde-ot két év kényszerszolgálatára ítélték homoszexualitás miatt.

Állítólag botrányosan romlott viszonyt folytatott Alfred „Bosie” Douglasszel, a fiatal skót arisztokrátával, akinek apja enyhén szólva nem nézte jó szemmel fia kapcsolatát. A per idején lázban égett egész London, olyannyira, hogy a történelem „Queensberry-botrány” néven azóta is számontartja az esetet.

Nem igazán rajongok a könyvekért, inkább a zene nyelvén elmesélt történeteket szeretem, de legjobb barátom kéretlenül is tömi a fejemet történelmi anekdotákkal, amik teljesen hidegen hagynak.

Rory még csak tizenhét, de leginkább irodalmi utalásokon meg a saját maga „szórakoztatására” kitalált fejtörőkön keresztül kommunikál. Ha az intellektusát nem éri folyamatosan inger, hamar elunja magát. Szerintem kifejezetten szereti bebizonyítani, hogy mindig ő a legokosabb a jelenlévők közül.

Én többnyire beérem azzal, hogy kényszeredetten bólogatok, és néha kinyögök valami olyasmit, hogy „Nahát! Tényleg?”. De sose jön be, mert Rory ilyenkor elnéző mosollyal rendre műveletlen köcsögnek nevez.

Általában azzal vágok vissza, hogy én sem kényszerítem, hogy Beethoven *3. szimfóniáját*-t hallgassa – pedig lehet, hogy ezt kellene tennem, hátha legalább öt percre csendben maradna.

Ma korábban jöttem be a gimibe, hogy még gyakoroljak pár hegedűdarabot. Hetente legalább háromszor hamarabb jövök, főleg azért, mert szeretem a folyosók csendjét, mielőtt beindul a nap. Sokkal békésebb, mint otthon, ahol csak az üvöltözés megy, és a sértő szavak úgy repkednek, mint a puskagolyók. Még a hegedű hangja sem nyomja el őket.

Miután eljátszottam Vivaldi *Négy évszak*-jából az „Ősz” tételt, letelepszem a földszinti ablakpárkányra bagózni; utálatos szokás, ami pusztán azért alakult ki, hogy bosszantsam az öregemet. Előveszem a *Dorian Gray arképe*-t, amit Rory kölcsönadott, de máris halálra unom magam tőle. Két cigi alatt mindössze négy oldalt bírtam elolvasni.

Mindenszentek lévén beköszöntött a november eleji csípős őszi idő. Lassan az utolsó levelek is lehullanak az edinburgh-i fákról, és rozsdabarnás, aranysárgás szőnyeg borítja a földet. Teljesen magával ragad a látvány. Mindig is ez volt a kedvenc évszacom.

– Mit nem látok? McAllister könyvvél a kezében...

Még mielőtt odafordítanám a fejem, már mutatom is a középső ujjamat Rorynak, aki mindeközben belépett a zeneterembe, de a támadó viselkedésem azonnal megenyhül, ahogy ránézek, de úgy, de annyira, hogy – kénytelen vagyok beismerni – belesajdul a szívem. Ez persze rettenetesen idegesít, a legszívesebben kitépném a mellkasomból, hogy ne kalapáljon olyan hevesen.

Rory zsebre dugott kézzel mosolyog rám, mintha pontosan tudná, mi zajlik bennem – és lefogadom, tudja is. A sötétkék iskolai egyenruha nyakkendőjét pocsekul kötötte meg, barna haja lazán hull világos szemébe, de a tekintetem mégis a mosolyán időzik el.

Mint mindig.

Még akkor se szólok semmit, amikor egy közeli székre huppan, kikapja a kezemből a cigit, és kihajítja az ablakon. Szó nélkül hagyom, csak egy füstgomolyagot fújok az arcába válaszul.

– Mondtam már, hogy hagyd abba ezt a szarságot – morogja ingerülten.

– Én is mondtam már, hogy ne parancsolgass nekem.

Fölényesen mosolyog rám, rosszalló pillantásom teljesen lepereg róla, és csak ennyit felel:

– De hiszen pont azt szereted a legjobban.

Választ se várva maga felé fordítja a kezében lévő könyvet, hogy lássa a borítóját. Irigylem, ahogy minden helyiséget beragyog, ahová csak belép, olyan könnyedén és közömbösen, mintha untatná az egész, pedig valójában nagyon is tetszik neki. Mint minden görög-római hősnek, Rorynak is a *hübrisz* a legnagyobb hibája. A gögje lesz a veszte. Biztos vagyok benne, hogy egy pillanatig sem tudna megenni reflektorfény nélkül.

– Már épp ideje volt – szúr oda, amikor meglátja a címet. – Na és hogy tetszik?

Sóhajtok.

– Szerintem Dorian szerelmes Lord Henrybe, abba az intelligens és pofátlanul ironikus *dandy*-be, csak éppen nem veszi észre. Mint ha Oscar Wilde erősen a saját, Bosie-val való kapcsolatából merített volna, nem?

Rory elgondolkodva, le sem véve rólam a szemét, bólint. Utálom, amikor ezt csinálja. Annyi minden jár a fejében, amit nem mond ki.

– Így van. Mondhatnak bármit az emberek, Oscar őszintén szerelmes volt Alfredba. Egyébként írt is neki szerelmes leveleket, még a börtönből is.

– Fogadni mernék, hogy pajzán leveleket.

Azt hittem, elmosolyodik majd a vicces megjegyzésem, de csak nézett rám, miközben belefogott egy idézetbe:

– „Drága Fiú! Örömek közt vagy börtönben, te és a körülötted forgó gondolatok jelentettek nekem mindent. Ó, őrizz mindig a szívedben! Te soha nem vagy távol az enyémtől.”¹

Tiszta libabőr lett a karom az átéléstől, ahogy előadta. Tudom, hogy nem a saját szavai, de jólesik azt képzelni, hogy mégis.

– Szomorú – vonok vállat.

– Szép – feleli.

A fejemet ingatva mosolygok, és becsukom a könyvet. Néha nem is értem, hogy lettünk Roryval ennyire közeli barátok, miközben ennyire mások vagyunk. Sokszor eltűnődöm, nem csak a szüleink barátsága tart-e minket össze. Ő intellektuális, társaságkedvelő, ápolt, és inkább hátba szúrja az embereket. Én pedig a McAllister família fekete báránya: semmirekellő gyáva alak, aki megtagadni se képes semmit, úgy istenigazából.

– Pedig volt felesége...

– Constance – bólogat Rory. – Író és nőjogi aktivista. Kitűnő választás.

– ...akit aztán fiatal pasikkal, alkalmanként férfitrostikkal csalt.

Rory feláll, hogy odatelepedjen mellém az ablakpárkányra.

– És akkor mi van? Egy kis férfimelegség nem árt időnként.

Értetlenül ráncolom a homlokom, nem is tudom hirtelen, hogy meglepődjek vagy felháborodjak, amiért ilyesmivel élcelődik. Végül hagyom a fenébe. A beszélgetés kezd olyan irányt venni, amerre én nem biztos, hogy szeretnék haladni.

– Sajnálom a barátnődet – vetem oda, de rá se pillantok, mert átható tekintete és kegyetlen, kiismerhetetlen mosolya elviselhetetlen volna most a szívemnek.

¹ Oscar Wilde levele Alfred Douglashez, 1895 májusa (Kaló Krisztina fordítása).

– Ha annyira akarod tudni, Skye nagyon is elégedett a kapcsolatunkkal – feleli Rory, miközben egyik karjával átkarolja a vállam.
– Én is azt csinállok, amit akarok, és ő is azt csinál, amit akar.

Nem vagyok benne biztos, hogy erről Skye is tud – vágnám rá legszívesebben, de visszafogom magam. A térde az enyémhez ér, mintha szándékosan bosszantani akarna. Az arcomon érzem a leheletét, és nagyon jól tudom, hogy szándékosan csinálja. Próbára tesz. Kínoz. Erről nem beszélünk, egyikünk sem mondott soha semmit, főleg amióta összejött Skye-jal, de nincs is szükségünk szavakra.

Egyetlen pillantásunkban benne van mindaz, amit én a legszívesebben magammal vinnék a sírba. És az is beszédes, amikor a bőrünk egymáshoz ér, ha néha félmeztelenül birkózunk a kertjükben.

A nyakamat rá, hogy Rory pontosan tudja, mit érzek iránta évek óta, ha nem az első pillanattól fogva. A hallgatása viszont egyértelművé tette, hogy ő nem érez ugyanígy irántam. Így aztán én is úgy tettem, mintha nem lenne semmi. Sőt, egy ideje sikerült is túltennem magam rajta.

De utálok, amikor játékot űz belőlem. Mert az olyan, mintha egyszerre taszítana el, és láncolna magához. Nem ezt érdemlem, a kurva életbe! Legalábbis nem hiszem.

És mi volna, ha én is úgy viselkednék vele, mint ő velem?

Felé fordítom a fejem. Olyan közel ülünk egymáshoz, hogy az orrunk szinte összeér. A mozdulattal csupán annyit akartam elérni, hogy kizökkentsem; csak azért az apró örömrért, hogy legalább egy pillanatra lefagyjon az arcáról a mosoly.

De ehelyett még szélesebben vigyorog, ahogy a tekintete a számra tapad.

A francba! Belesétáltam a saját csapdámba.

– Mondd ki, ami a szívedet nyomja, Lou – suttogja úgy, hogy a szeme egyetlen pillanatra sem rebben.

– Inkább nem.

– Na, légy szíves!

Utállak. Kilenc év barátság után sem értelek. A legjobb barátom vagy, mégis játékszernek nézel, csak mert unatkozol. Amikor azt hiszed, nem figyelek, levetköztetsz a szemeddel, aztán a következő pillanatban Skye-jal parádézol, hogy megbüntess a saját gyengeségedért.

Szerintem ez nem fair. Legszívesebben megcsókolnálak, letépném rólad a ruhát, megmutatnám, miről maradsz le; ugyanakkor jól összevernélek, és soha többé nem szólnék hozzád.

Ilyen állapotba képes hozni Rory Cavendish. De mivel még mindig félek lefolytatni vele ezt a beszélgetést, könyékkel eltolom magamtól.

– Hagyj békén! Bűdös a szád.

Kicsit csalódottnak tűnik annak ellenére, hogy válaszképpen úgy vigyorog, mint aki jól szórakozik. Mintha pontosan tudná, hogy úgysemm merem megtenni.

Mindjárt becsöngetnek, úgyhogy kijövünk a teremből, és a szekrényekhez megyünk. Épp a hegedűtokomat pakolom, amikor a brancs többi tagja megérkezik. Gideon és Alastair élénken vitáznak valamiről, míg Skye szélesen mosolyogva szalad felénk.

Rory magához öleli, szájon csókolja. Nyelvesen, harapdálva, vadul. Annyira undorító, hogy oda se nézek.

– Miért nem vetted fel tegnap a telefont? – kérdezi duzzogva Skye, miközben szorosan hozzábújik. Hófehér pufidzsekije élesen elüt hibátlan fekete bőréből.

Rory félresimít egy tincset a homlokából, és azt válaszolja, hogy korán elaludt. Tudom, hogy hazudik, mert éjjel kettőig velem beszélgetett online.

Alastair és Gideon odaköszönnek, amikor mellénk érnek. Alastair, Rory kiköpött mása, dühös pillantást vet a testvéreére.

– Nem keltettél fel ma reggel. Apa jól kiosztott.

– Miért is lenne ez másképp? – mosolyog Rory, és kézen fogja Skye-t.

Nem kell az ikertestvére arcára nézmem, hogy tudjam, ez a megjegyzés nagyon bántó neki. Mindannyian tudjuk, mennyire szenved attól, hogy Cavendish papa Roryt favorizálja.

Különben mindig, mindenhol ugyanez van. Rory mindenkinek a szíve csücske, minden társaságban ő a legnépszerűbb srác. A legkarizmatikusabb, a legokosabb, a leggazdagabb...

De egyben a legkegyetlenebb is.

Azt mondják, senki sem tökéletes. Rory a bizonyíték rá: a regett jó tulajdonsága a legrosszabbakkal párosul, így lehet pontosan ugyanannyira gyűlölni, mint rajongani érte.

Én vagyok rá a legjobb példa.

A szívem szereti, de az eszemmel gyűlölöm.

– Nézd, milyen cukik vagyunk! – lelkenedezik Skye, miközben megmutat valamit a telefonján Rorynak. – Ezt tegyem ki, vagy inkább ezt? Anna bele fog pusztulni a féltékenységbe.

Kivonom magam a beszélgetésből, inkább a diákokat figyelem, akik lassan megtöltik az *Edinburgh Academy* folyosóját, ahol idén az utolsó évünket kezdtük. Én személy szerint nem is iskolának hívom, hanem Rory Cavendish kiskirályságának. Aki még mellette maradt közülünk, az vagy a szolgálja, vagy a talpnyaló udvaronca.

– Menjünk! – indítványozza végre az, akiről éppen szó van, amikor megszólal a csengő.

Követem őket, fogalmam sincs, hová, mert a gondolataim teljesen máshol járnak, és emiatt csak lassan reagálok.

Hirtelen valaki ott terem a szemem előtt, de már késő, egyenesen nekiütközöm egy arc nélküli könyvtoronynak. A könyvek szanaszét hullanak a földön, és abban a pillanatban egy sötét, vádló szempár mered rám, amitől szinte megáll a szívem.

Pontosan tudom, ki az, még mielőtt meglátnám.

Törekeny, porcelánfehér arc, vörös haj, vékony aranykeretes szemüveg, szeplők, szív alakú, halvány rózsaszín ajak...

Camelia O'Brien, az új lány, akiről mindenki pusmog. Rory természetesen rögtön a szárnyai alá vette, és a barátságos osztálytársat játssza. Azt mondja, azért, hogy segítsen neki, én meg tudom, hogy saját magán akar segíteni, mert Camelia érkezése óta, életében először, nem ő az osztályelső.

A jóisten a megmondhatója, mennyire gyűlöl a második lenni a rangsorban.

Rory azért akarja a közelében tartani Cameliát, hogy irányíthassa, mint mindenki mást, köztük minket is. Csakhogy Camelia más... Tudom, hogy Rory rájött erre, és bosszantja is rendesen. Engem viszont szórakoztat a helyzet. Kíváncsivá tesz, és persze féltékennyé is.

Én is szeretnék ilyen erős egyéniség lenni.

– Á, szóval itt vagytok! – kiált fel Camelia, amint megismer minket. – Már kerestelek titeket.

Nem szólok semmit. A torkom elszorul, valahányszor a közelébe kerülök. Képes elérni, hogy egyetlen épkézláb gondolat se jusson az eszembe, pedig isten az atyám, nálam ez ritka. A többiek szerint semmi különös nincs benne: Skye unalmasnak találja, Gideon szerint pedig „nincs nála jellegtelenebb csaj”. Mégiscsak van benne valami.

Vajon Rory tudja, hogy egy ideje, kilenc év után először, újra másért dobog a szívem?

Bár Camelia már három hete idejár, egyetlenegyszer sem merem négyszemközt maradni vele. Amennyire vonz, annyira el is bátortalanít. Veszélyes nőszemély. Félek, hogy egyetlen rossz szóval mindent elrontok. Vagy ami még rosszabb: kiteregetem neki szívem legsötétebb titkait.

Csak annyit tudok róla, hogy *Sherlock Holmes*-t olvas szabadidejében, vegetáriánus, az apja rendőr, és az egyetlen közöttünk, akinek az esze felér Roryéval.

Ja, és hogy az ártatlan fehér bárány kinézete csak látszat!